

AZ INTELLIGENS LUXUS

Medence a tenger partján, az egyik eldugott villa kertjében a Soneva Fushi szigeten

A tulajdonosok, Eva és Sonu álmaik otthonában

Érkezik a saláta, amelyet Párizstól Londonig sehol sem találni

Cikkünk szerzői, Cseke Eszter és S. Takács András a világ egyik legdrágább üdülőjébe kaptak meghívást, hogy riportot készítsenek róla

Eszter és András hidroplánnal érkeztek a szigetre, onnan készült a fotó a kikötőről

Egy volt svéd supermodell és egy nála jóval fiatalabb, dúsgazdag indiai férfi szerelméből született a világ egyik legkülönösebb és legdrágább üdülője, a Soneva. Az intelligens luxus jegyében kialakított Maldív-szigeteki paradicsomban rúgja le a cipőjét a felső tízezer – Angelina Jolie-től Madonnáig –, hogy néhány hétig újra a természet szabad gyermekének érezze magát. *szerző: Cseke Eszter, S. Takács András*

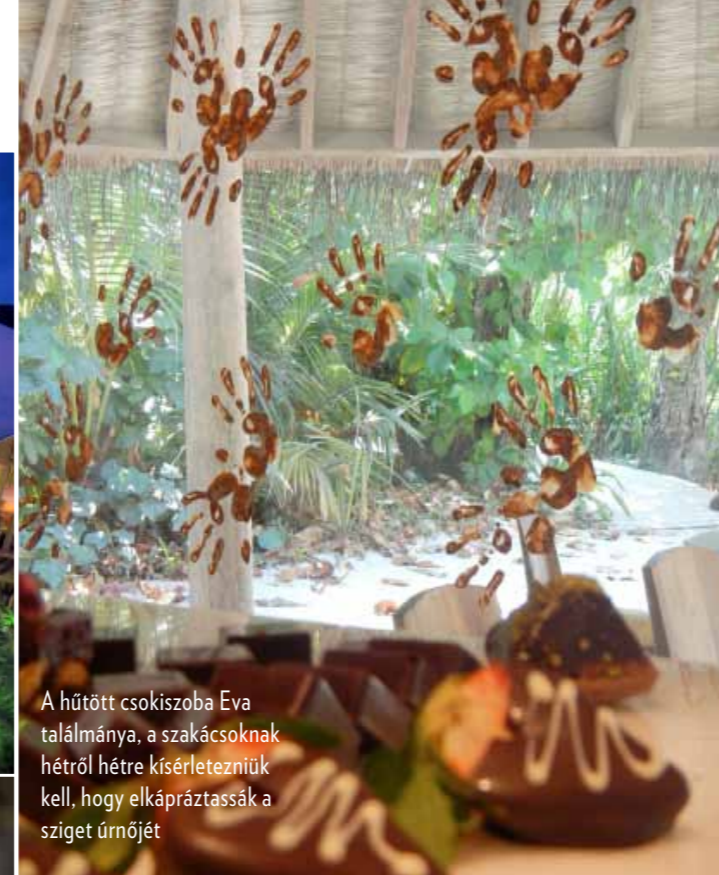
Már a hajón elkezdődik: frissen facsart uborkalevet és zsenge kókuszt kapunk, majd ellentmondást nem tűrően elveszik a cipőinket. A mellettünk ülő, láthatóan márkamániás hölgy visszakéri strasszokkal kirakott tornacipőjét, és biztos, ami biztos alapon a Gucci táskájába süllyeszti. Pedig a többieknek, a cipővel együtt, mintha egy árnyék is

eltűnne az arcukról, a következő napokban vagy hetekben – ki mennyit marad – nem adunk majd a külsőségekre. Ehhez szükségünk van egy nagyobb pénzösszegre és a tulajdonosok szerint az intelligenciánkra is. A szigeten minden fából és kőből van, a házakat buja esőerdő választja el egymástól, az árnyas földutakon – ahol csak biciklivel sza-

bad közlekedni – könnyen eltévedünk. Állítólag ez is az élmény része. Amikor már éppen úgy éreznénk magunkat, mint Jancsi és Juliska a sötét erdőben, a személyzet egyik mosolygós tagja – aki éppen jókora kókusztermést operál le a fáról egy kötél segítségével – útbaigazít. Nehéz eldöntenünk, hogy a biokertészet feletti függőhidak, a csillagvizsgáló ►►

A sziget egyik éttermébe a csillagvizsgáló felé vezető úton, egy függőhídon át juthatunk el

A hűtött csokiszoba Eva találmánya, a szakácsoknak hétről hétre kísérletezniük kell, hogy elkápráztassák a sziget úrnőjét

„Gazból gazdagság” - a sziget egyik jelszava a házi szemétüzem bejáratánál

Sonu kedvenc italához csak egyetlen hozzávaló szükséges: a friss kókuszot most szedték le a fáról

vagy a vízüzem felé vegyük az irányt, ahol palackozás előtt állítólag Beethoven-től öltének barátságosabb formát a vízmolekulák.

Mezítláb a bárban

Először Evával találkozunk. Magas, szőke és kortalan. Rögtön a régi Marie Claire címlapjait teszi le elének az asztalra, a képek alatt több helyen is Helmut Newton neve szerepel fotósként. „Ez évtizedekkel ezelőtt volt, Helmuttal nagyon sokat dolgoztunk együtt. Ötven évig fotóztak, de most már utálom” – mondja Eva, aki már nem szereti elhagyni a szigetet, mert fél a káros wifi-sugaraktól, majd kávé rendel, de nem akármilyet. A kapucsínó túl hosszú, az eszpresszó túl rövid, ezért szerepel a menüben Eva tökéletes hígítású eszpresscinója

Aztán kis késéssel érkezve lepattan a biciklijéről Sonu is, Eva meg nevetve odasúgja nekünk, hogy garantálja, mostantól kezdve nem fog szóhoz jutni. Sonu a negyvenes éveiben járhat, és olyan ember benyomását kelti polírozott brit akcentusával, fehér leningében, aki bárkét meggyőz bármiről, és mosolyogva ugyan, de biztosan eléri, amit akar. Harmónia sugárzik belőlük. Ha nem tudnánk, talán eszünkbe sem jutna a másfél évtizedes korkülönbség.

Most már a Maldív-szigeteket tartják az otthonuknak. Először '87-ben jártak erre, kétszallagos szállodában laktak, és szörnyülködve figyelték a környezetszennyezést, ették az elsózott, grillezett halakat, és közben terveket szövögettek. A maldív kormány nem adott el szigeteket magánhasználatra, csak akkor, ha

hotelt is építettek rá, így Eváék az otthonuk mellé egy kisebb luxusüdülőt is elképzeltek. A boutique-stílusú vendéglátás nem tetszett a hatóságoknak, és jó darabig nem találtak bankot sem, amely hitelezett volna az akkor örütségnek tűnő tervekre. Végül megszerezték a maldív pénzügyminiszter becsődölt szigetét, és elkezdődött a Soneva-sztori.

Fontos részletek

A 150 dollár éjszakánként a 90-es években naiv fantazmagóriának tűnt, ma már természetes, hogy akár több ezer dollárt is kifizetnek éjszakánként a különleges élményekre vadászó vendégek. „Hiába mondták, hogy lehetetlen, mi meg sem hallottuk. Számunkra ez volt a valóság, annyira hittünk benne, hogy egy idő után realitássá vált” – meséli

Eva, miközben árgus szemekkel figyeli a kávé felszolgáló pincért, hogy mindent jól csinál-e.

Amikor megkérdezzük, hogy az intelligens luxus koncepciója kinek a fejéből pattant ki, csaknem hajba kapnak. Sonu szerint az ő ötlete volt, de Eva ellentmondást nem tűrően állítja, hogy az övé, hiszen ő a svéd. „Te mondtad, hogy én csináljam a koncepciót, emlékszel? Mondtam is, hogy nem tudom, hogy kell, divattervező vagyok, nem belső-építész. Aztán mégis működni kezdett. Svédországban hamar rájöttünk, hogy vigyáznunk kell a természetre. Apám például már gyerekkorunkban is ránk szót, hogy zárjuk el a vizet, miközben szappanozzuk magunkat, meg hogy kapcsoljuk le a villanyt. És nem azért, hogy pénzt spóroljunk. Nálatok, Indiában ez akkoriban fel sem merült!”

Hogy oldjuk a feszültséget, megkérdezzük, kinek az ötlete volt, hogy a sziget összes mellékhelyiségében van toll és jegyzetfüzet. Sonu, szerencsére. A vécen ülve vagy tusolás után bármikor eszünkbe juthat egy remek ötlet, de mire papírt szerezni, már el is felejtettük. „A kis részletek is fontosak, de a titok a fenntarthatóság és a luxus keverékében keresendő. Mit akar a vendég? Van-e új

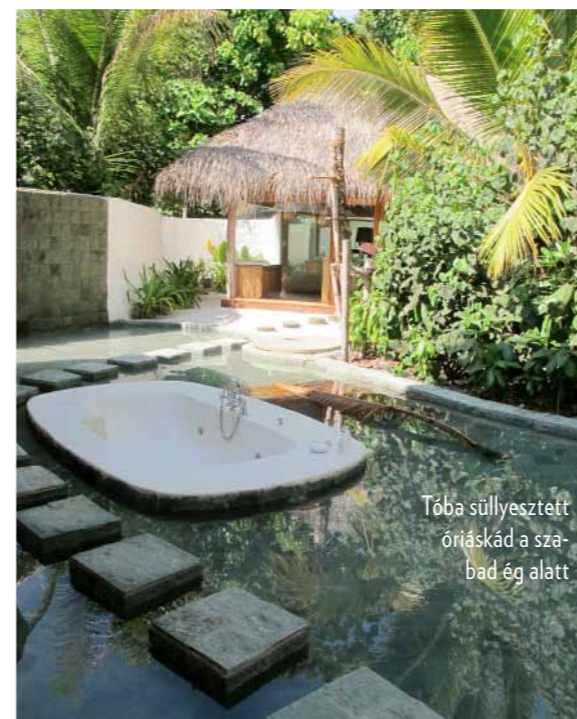
a nap alatt? Valami olyanra vágyik, ami nehezen elérhető. Ha sokan hozzáférnek, már nem luxus. De igaznak kell lennie. Érezned kell a szívedben, hogy többről van szó, mint a vágyaid kielégítéséről. Ezért intelligens luxus, mert nem üres vágyakról szól, és az urbánus környezetből lehet igazán értelmezni.”

Homár helyett saláta

A városi emberek dobozokban élnek, legyenek bármilyen gazdagok. Az otthondobozból az autódobozba a munkahelydobozba vezet az út, majd jöhet az étteremdoboz és a bevásárlóközpont-doboz, aztán este fáradtan visszatérünk az otthonnak nevezett dobozba. Érthető, hogy a friss levegő luxuscikké vált, hogy egy szigeten a szabadterei fürdőszobában fürdeni maga a szabadság. Lehet, hogy nincs légkondi, márványkád és aranyozott csaptelep, de van friss levegő. „Megérkezel Moszkvából vagy Budapestről a dobozaidból, és tusolsz egyet a holdvilágban. Manapság sokszor a legkörnyezettudatosabb megoldás jelenti az igazi luxust. Mert képzeljük el, hogy valahol London belvárosában egy három Michelin-csillagos étteremben ebédelünk télvíz idején, és rendelünk egy salátát. Két hete szedték egy farmon,

egy óriási hűtőben állt napokig, mire a tányérunkra kerül. Itt viszont biztosak lehetek benne, hogy a biokertészetből egy órája leszedett salátát eszitek, frissen, vitamindúsán és permet nélkül. Ez nemcsak fenntartható, környezet-tudatos és természetes, hanem luxus is. Fontosabbá vált a kaviárnál, a homárnál (amit manapság egyébként nem sikk enni, hiszen kihalóban van) vagy egy jó üveg Rothschild-bornál. Ezt a salátát nem találod meg Párizsban, akármennyi pénzed is van!”

Sonu szerint már a bepakolásnál eldől minden. Általában magas sarkú cipőkkel és ingekkel megrakodva utazunk, mert el akarjuk kápráztatni a többi embert, és ez, ha akarjuk, ha nem, feszültséget okoz. Viszont, ha már otthon tudjuk, hogy úgymint elveszik a cipőnk, bedobunk pár pólót és fürdőruhát, így több hely jut a kedvenc könyveinknek. Megkönnyebbülünk. És ezért a megkönnyebbülésért egyre többen hajlandóak kisebb vagyonokat is fizetni. A koncepció azoknak lett kitalálva, akik sokat utaznak, intelligensek és jómódúak, legalábbis ez áll az Eva és Sonu filozófiáját összegző „Zöld Füzetben” az éjjeliszekrényünkön. Ezek szerint intelligensnek kell lenni ahhoz, hogy

Tóba süllyesztett óriáskád a szabad ég alatt

A medence a nappaltól majdnem a tengerig tart

„Fresh in the Garden” - a sziget egyik éttermében csak az ott termelt ételeket szolgálják fel

A villákon belül a privát szférát a csúcsra fejlesztették

A szigeten csak Sonuék saját vizét ihatjuk

Eva a saját szigetén, néhány évtizeddel a modellkedés után

Eva egy sor magazin - köztük a Marie Claire - címlapján is szerepelt

ne a márványkádra vágyjunk? „Nem kell kifejezetten okosnak lenned, de azt fel kell ismerned, hogy ha így folytatjuk a fogyasztást és a rombolást, kilenc új bolygóra lesz szükségünk. Ha valaha elgondolkodtál már ezen, megnézed, hogy hol költöd el a pénzedet, mert megoldásokra vágysz. Tudod, hogy nemsokára Indiának is lesz vagy ezer utasszállító repülőgépe, de energiaforrás nem marad majd, amiből fel is szállhatnának. Az ökoszisztéma addigra összeomlik. Ez csak egy kis szelete az igazságnak.”

Sonu a gyömbértea után friss kókuszlevet rendel, ami állítólag a szervezet lúgosításában is nagy szerepet játszik, mi meg azon gondolkodunk, hogyan legyünk intelligens utazók, ha nem tudunk több ezer dollárt kifizetni éjszakánként egy ökoszigeten. Lassan annyira ránk ijesztenek Eváék, hogy fontolóra veszünk egy vidéki parasztházat, kapát, kaszát, eperfeldet. Aztán eszünkbe jut a hajnali ötös kelés meg a tyúkokkal fekvés, és gyorsan elfelejtjük az egészséget.

A zöld irodalmár

Sonu Angliában született, előkelő indiai család sarjaként. A legjobb iskolákban tanult Etontól Oxfordig, végül angol irodalomból szerzett diplomát. Monte-Carlóban talákoztak először, ahol Eva, a híres modell füldugóval üldögélt az autóversenyen. „Teljesen hülyének nézett, főleg amikor megmagyaráztam, hogy nem az autók érdekelnek, hanem napozni jöttem ki.” Végül Sonu nővérenek a jachtján kötöttek ki egy fogadáson. Először jött a házasság, aztán az üzlet. Mára a nevük összeforrt a környezetvédelemmel és a luxussal. Másról nehéz is beszélgetni velük.

A szigeten szemétfeldolgozó is működik, és öt éve nem árulnak márkás ásványvizeket, kizárólag a szigeten palackozott saját vizüket. „Az ásványvízpiac az egyik legszomorúbb történet – magyarázza Eva. – Fúrnak egy olajkutatót, mondjuk Alaszkában, kitermelik az olajat, és a fél világot beutazzák a hordók, míg egy finomítóüzembe nem kerülnek. Aztán egy részüket gyárakba

küldik, több ezer kilométerre, hogy műanyag váljon belőlük. Újabb hosszú út, mire egy másik gyárban a műanyagból palackokat csinálnak, ezekbe egy újabb üzemben forrásvizet öntenek. A palackok újabb világ körüli útra indulnak az áruházak polcaira, de sokszor éveket ülnek egy raktárban” – mondja Sonu, míg Eva vissza nem veszi a szót. „Köztudott, hogy a műanyag karcinogén, azaz rákkeltő, az ásványvizek lejáratát pedig két év. Mérgezed magad a vízzel, és rengeteg energiát fecsérelnél el, hogy előállítsd.” Folyton egymás szavába vág, Sonu harmadjára próbálja befejezni ugyanazt a mondatot, de közben mosolyognak, és ettől végtelenül természetesnek tűnnek. Végül megígérjük, hogy elküldjük nekik a felvételt, párterápia gyanánt.

Náluk Dr. Masaru Emoto módszere alapján klasszikus zenével bombázzák a vízmolekulákat a víztisztító üzemben. Próbálták lecserélni a légkondicionálót is, 300 méter mélyről akarták felnyomni a hideg vizet a tengerből és azzal hűteni, de hiába fektettek bele több mil-

ió dollárt, nem működött. Naivan azt hittük, hogy azért ilyen drága a sziget, mert a környezettudatosabb megoldások sokszor többbe kerülnek. De a saláta és a szabadtéri fürdőszoba példája pont az ellenkezőjét mutatja. „Az építkezésnél többet fizetünk, mert csak ellenőrzött erdőkből vesszük a fát és bizonyos fátípusokat kerülnünk kell. Ezek a hatalmas faoszlopok például angol telefonpóznák voltak. Nem akartunk kivágnatni oszlopoként egy-egy fát, ezért a kollégám talált egy London melletti raktárat, tele felesleges telefonpóznával. Megvettük az egészet, és kértük, hogy véletlenül se gyalulják le, maradjanak meg a fa természetes egyenletlenségei.” Ezek az ötletek mind Eva fejéből pattantak ki, aki órákig tudna még mesélni a minket érő káros hatásokról és a gátlástalan környezet-szennyezésről, ami a szigeteken folyik.

Akár mennyire is autentikus akar maradni a Soneva-sziget, a Maldív-szigetekről valahogy sehogy sem az jut az

eszünkbe, hogy igazi, hiszen semmit sem látunk a helyi kultúrából, és mindent ideszállítanak, a francia sajtóktól a chilei borokig. 30 mérföldre innen az egyik legdrágább reszortban kipusztítottak mindent, ami mozgott, nehogy megijedjenek egy madártól a kedves vendégek, akik magas sarkúban tipegnek vacsorázni. Sonuék zöldfilozófiája első ránézésre nem illik ide, de Eva állítja, hogy attól, mert kilógnak a sorból, még nagyon is működik a koncepció.

Ide jár fél Hollywood?

„Rengeteg híresség jön a szigetre, de soha nem beszélünk róluk, azért járnak vissza. Nem szivárogtatunk ki híreket. Aztán vannak olyanok, mint Tilda Swinton is, aki nagyon nyitott és szívesen beszélget a vendégekkel a filmjeiről. Év végén filmfesztivált is szervez a szigetre. Sok híresség van, akik itt járkálnak mezítláb, kalapban, és senki sem ismer rájuk.”

Kénytelenek vagyunk megelégedni

a válasszal. Sonu és Eva biciklijé után integetünk, aztán bevetjük magunkat a csokibárba. Tömjük magunkba a chiliskávés biobonbonokat, a csokikézenyomokkal összemázolt ablakon keresztül nézzük az egyszerű faszékeket és -asztalokat a homokban, ahol majd holnap is reggelizünk, és remélhetőleg felfedezzük Bonót egy baseballsapka alatt. Körülöttünk esőerdő és a türkizkék tenger, könnyű megérteni, hogy miért jár ide évről évre Angelina Jolie, Brad Pitt meg a gyerekeik, legalábbis a pincérek szerint. Sonu és Eva nem árulhat el semmit a szigeten pihenő hírességekről, a személyzet és a törzsvendégek pletykáit viszont nehéz lenne megakadályozni. Többet meséltek egy szilveszteri buliról, ahol Madonna volt a DJ, Bono és Beyoncé énekelt, a Pitt házaspár pedig a homokban ropta. Természetesen szigorúan mezítláb. Sajnos a következő szilveszterre nem vesznek fel több foglalat, már januárban minden hely elkelt. **mc**